

Artykuł 29 skreśla się.

Do artykułu 33:

Przy rentach uprawnionych, którzy osiągnęli lub przekroczyli 70-ty rok życia, niemieckie ubezpieczenie inwalidzkie zwraca instytucjom ubezpieczeniowym polskim zamiast wartości kapitałowej renty rocznej bieżąco połowę faktycznych wydatków.

Artykuł 35 ust. 2 otrzymuje następujące zdanie 4:

„Z przejęcia rent wyłącza się renty, które były jeszcze płynne w dniu 1 lipca 1931 r., lecz które byłyby odpadły wskutek zmian ustawodawstwa niemieckiego przed dniem 1 września 1933 r.”

Do artykułu 35 ust. 4:

Wartość kapitałowa za renty ubezpieczenia inwalidzkiego nie jest przekazywana, gdy uprawniony osiągnął lub przekroczył 70-ty rok życia.

Do artykułu 35 ust. 5:

Podwyższenie wartości kapitałowej o 10%, przewidziane w § 1 I ust. 5 rozporządzenia niemieckiego o odprawach za renty wypadkowe z dnia 14 czerwca 1926 r. (Reichsgesetzbl. I str. 269), nie będzie miało miejsca.

Do artykułu 35 ust. 12:

Przez „świadczenia” należy rozumieć jedynie świadczenia obowiązkowe; należą do nich również świadczenia rzeczowe, o ile winny one być przyznawane jako świadczenia obowiązkowe.

Na podstawie artykułu 42 litera b postanawia się co następuje:

Zaległości składowe lub inne wynikające ze stosunku ubezpieczeniowego pretensje instytucji ubezpieczeniowych jednego państwa wobec dłużników w państwie drugiemu ściągane będą,

o ile chodzi o dłużników w Rzeczypospolitej Polskiej za pośrednictwem urzędu, który będzie wyznaczony przez Ministra Opieki Społecznej,

o ile chodzi o dłużników w Rzeszy Niemieckiej, za pośrednictwem Urzędu Ubezpieczeniowego Rzeszy, Berlin W. 35, Königin-Augusta Strasse 26.

Wnioski egzekucyjne muszą być zaopatrzone adnotacją, z której wynika, że pretensja podlega egzekucji, oraz muszą być opatrzone pieczęcią służbową instytucji ubezpieczeniowej zgłaszającej wniosek.

Urzędy pośredniczące mogą kierować wnioskami do właściwej terytorjalnie instytucji ubezpieczeniowej, która będzie ściągala pretensje w taki sam sposób, jak swe własne.

Powyższe postanowienia obowiązują tylko o tyle, o ile egzekucja dokonywana jest przez władze administracyjne bez współdziałania sądów.

Porozumienie niniejsze wchodzi w życie z ważnością od dnia 1 września 1933 r.

Berlin, dnia 3 października 1933 r.

Za Ministra Opieki Społecznej:

Z. Skohowski

Naczelnik Wydziału.

Dr. St. Fischlowitz

Radca Ministerjalny.

Za Ministra Pracy Rzeszy:

Dr. Zschimmer

Radca Ministerjalny

i Kierownik Oddziału.

774.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 21 grudnia 1933 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ustanowieniu jednego Sądu Pracy w Warszawie.

Na podstawie art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o sądach pracy (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 350) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się sądy pracy: „Warszawa I”, „Warszawa II” i „Warszawa III”, ustanowione rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu z dnia 31 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 602).

§ 2. Ustanawia się w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie „Sąd Pracy w Warszawie”.

§ 3. Okrąg Sadu Pracy w Warszawie obejmuje obszar miasta stołecznego Warszawy.

§ 4. Liczbę ławników Sadu Pracy w Warszawie określa się na 200 z każdej z dwóch grup: pracodawców i pracowników, razem na 400, liczbę zaś zastępców ławników na 400 z każdej z tych grup, razem na 800.

Dotychczasowi ławnicy i zastępcy ławników sądów pracy „Warszawa I”, „Warszawa II” i „Warszawa III” pozostają na swych stanowiskach jako ławnicy i zastępcy ławników „Sądu Pracy w Warszawie” aż do upływu okresu czasu, na który zostali powołani.

§ 5. Liczbę ławników Sądu Okręgowego w Warszawie, powoływanych z okręgu Sądu Pracy w Warszawie, określa się na 35 z każdej z dwóch grup: pracodawców i pracowników, razem na 70, liczbę zaś zastępców ławników na 70 z każdej z tych grup, razem na 140.

Dotychczasowi ławnicy i zastępcy ławników Sądu Okręgowego w Warszawie pozostają na swych stanowiskach aż do upływu okresu czasu, na który zostali powołani.

§ 6. Sprawy wszczęte przed dniem 1 stycznia 1934 r. przed dotychczasowymi sądami pracy w Warszawie będą przekazane „Sądowi Pracy w Warszawie”.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*